

[Bertel Haarder]

Industrirådets cheføkonom, Jørgen Hansen, har opstillet det lille regnestykke, at 1 mia kr. i skattelettelse til erhvervslivet giver 10.000 nye job på 4 år, når man går ud fra, at et job koster 400.000 kr. Det vil på de 4 år i øvrigt forbedre betalingsbalancen med 5-6 mia kr. Det kan altså nytte.

Der er kød på og effekt i venstres forslag, også hvis man måler det med finansministerens egne økonomers alen. Alligevel skulle man her i folketinget under åbningsdebatten i oktober høre socialdemokratiets politiske ordfører, hr. Ole Espersen, rent ud benægte, at venstres forslag om 5½ mia kr. i omkostningslettelse til erhvervslivet overhovedet giver nogen sikkerhed for øgede investeringer og nye arbejdspladser. Det troede han ikke på, sagde han.

Forleden skulle vi under debatten om venstres omfattende forslag til en udgiftsreform, som jo skal til for at finansiere disse omkostningslettelse, høre finansministeren stemple forslagene som urealistiske, på trods af at det tilsammen drejer sig om forslag, som ligger uendelig tæt op ad OECDs anbefalinger, jfr. Weekendavisens økonomiske medarbejder Hilary Barnes' vurdering af det i Weekendavisen for ikke så længe siden. Alligevel stempler finansministeren det som urealistisk. Jeg tror, det er betegnende for landets situation, at den sagligt set realistiske redningsmodel stemples som urealistisk. Det kunne skyldes, at vi har en urealistisk regering, det vil sige en regering, som ikke har myndighed til at afværge problemerne, før de kommer, og som lader dem overvælde sig og skabe ødelæggelser, før den gør noget ved dem. En regering, som desværre ikke presses nok af sine borgerlige støttepartier. En regering, som – med en tidligere radikal leders ord – ikke vil se skriften på væggen, før den står med ryggen mod muren.

Hr. Ole Espersens vantro er ikke tilfældig. Den deler han med den øvrige venstrefløj, som altid hævder, at konkurrenceforbedringer ikke hjælper noget, fordi andre lande gør det samme, og som hævder, at arbejdsløsheden er teknologisk, hvorfor vi lige så godt med det samme kan ansætte de ledige i den offentlige sektor. Begge påstande er forkerte. Det er rigtigt, at olieindtægterne hos OPEC-landene skaber underskud hos os andre, og at vi ikke skal søge at skubbe disse underskud over på hinanden, men det er jo ikke

nogen naturlov, at Danmark skal være nummer sjok. Vi må nødvendigvis tilkæmpe os en konkurrenceforbedring i forhold til andre lande, hvilket disse andre lande da også klart anerkender, og hvilket OECD, som er vores fælles samarbejdsorganisation, også klart anerkender.

Dertil kommer, at enhver indsats mod omkostningsstigninger og inflation i den vestlige verden er til velsignelse for alle lande, fordi netop inflationsforventningerne er selve årsagen til krisen. Det er jo frygten for inflationen, som får regeringerne til at dæmpe forbruget og skabe arbejdsløshed. Kan vi få den frygt bort, kan vi få knækket ryggen på inflationsforventningerne, så duer de traditionelle virkemidler igen.

Hvad dette med teknologien angår, dette med, at maskinerne tager arbejdet fra menneskene, så har vismændene nu for jeg ved ikke hvilken gang i den seneste rapport totalt og aldeles afvist og modbevist påstanden om, at arbejdsløsheden skulle have noget som helst med teknologi, automatisering og produktivetsforbedringer at gøre, jfr. kapitel 3, side 21 og fremefter. I perioden fra 1968 til 1973 steg produktiviteten med 6 pct. om året. Siden da er den kun steget med 1,8 pct. om året. Man kan formulere det på den måde, at sjældent har maskinerne og automatikken taget arbejdet fra så få som netop i disse år.

I øvrigt er det ret fantastisk, når man tænker på Danmarks gæld og tænker på behovet for omstillinger af dansk produktion, og når man tænker på de højrøstede krav om bedre levestandard fra alle samfundsgrupper, at der er nogle, der stadig vil hævde, at der ikke skulle være arbejde nok, og at vi ikke skulle kunne sælge noget mere til hinanden. Jeg nævner det for at understrege, at det altså kan nytte. Det er et spørgsmål om at ville og om at turde lede dette land.

Den tredje uomgængelige kendsgerning, som jeg vil nævne, er, at en nulvækst i de offentlige udgifter er en absolut forudsætning for, at der i slutningen af 1980'erne bliver tilstrækkelig arbejdskraft til, at vi kan arbejde os ud af krisen og gælden.

Det er en udtrykkeligt udtalt forudsætning for det måske lidt for optimistiske regnestykke, som budgetdepartementet sendte os i denne uge i form af den lille grønne pjece. Det var det regnestykke, der antydede muligheden af balance og reallønsfremgang i de